

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput VIII. Christum patientem in membris suis agnoscere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

neribus ad ipsius emundationem scaturiente. Quæ cogitatio etiam cautioni serviet, ne deinceps repetitis sceleribus, in se polluat divinum sanguinem, & salutis vitæque æternæ pretium convertat in damnationis argumentum.

CAPUT VIII.

Christum patientem in membris suis agnoscere.

§. I.

Egenos, afflictos, ulcerosos, ut proprias Christi patientis imagines aspiciendos esse.

*Serm. 4.
de Nat.*

Siquidem ex quo Dei Filius, cum carne nostra mortali, ejus miserias atque ærumnas in se suscepit, easque in suo corpore (uti S. Bernardus loquitur) dedicavit: oportet nos illas alijs jam oculis aspicere; & tanquam res ipso Christi tactu consecratas, imò veluti ea quæ ad sacram ipsius humanitatem pertinuerint, ei que inhæserint, cum amore, cultu, ac reverentiâ tractare. Etenim ut ait Theodotus Ancyre Episcopus, hom: 2. de Nativitate: *In se suscepit crucem (sive, ut in Græco est, familiarem sibi ac peculiarem effecit) suam fecit alapam, vincula sua fecit; ut Dei propriæ effectæ passionem, adversus passiones acciperent potestatem.*

*de Ger. re-
lig. c. 16.*

*In 3. p. q. 46
n. 5.*

Quod si, ut sapienter philosophatur S. Augustinus, Dei Filius opes, delicias, honores ac mundi gloriam, & reliqua quæ tanti æstimantur ab hominibus, ipso neglectu ac despicientiâ, sive (ut ipse ait) *carendo vilia fecit*: profectò quæ his adversa sunt, inopiam, labores, dolores, contemptum, opprobria, in se assumendo suâque faciendo, pretiosa effecit, imò (ut loquitur Cardinalis Cajetanus) deificavit, eoque non amore tantùm, sed etiam veneratione dignissima reddidit. Idque eò magis, quòd miseriæ nostræ atque ærumnæ, non extrinsecus duntaxat, aut solo contactu (ut

flagel-

flagella, crux, clavi) ad sacram ipsius humanitatem attinuerint: sed eas in seipsum Dei Filius, tanquam corporis animique sui affectiones proprias, intimo quodam modo admiserit, easdemque ut interiora ac propiora instrumenta, ad salutis nostræ procuracionem adhibuerit.

Quamobrem, si ultrà intendamus animum, facilè erit & illud efficere: quemadmodum non ipsam duntaxat crucem in qua pependit, sed etiam illius effigies, ab illo divini corporis tactu, sanctitatem quandam ac dignitatem accepisse censemus (neque enim ipsam Domini cruceem, sed eius aliquod simulacrum, contuebatur S. Andreas, eum diceret: *Salve crux, quæ in corpore Christi dedicata es, & ex membrorum ejus margaritis ornata*) ita nos miseras mortalis vitæ, non tantùm in Christo, seu prout à Christo in seipso susceptæ sunt, sed etiam prout inveniuntur in membris ejus, hoc est, in miseris & ærumnosis hominibus, veluti earum quas ille proximè in se admisit, expressas imagines, imò ut earum portionem quandam, extensionem aut appendicem, agnoscere ac venerari debere. *Adhuc enim Christus hic* In Ps. 86.
eget (inquit S. Augustinus) *Christus hic peregrinatur, Christus hic aegrotat, Christus hic in carcere includitur.* Atque hoc est, meâ sententiâ, quo passionis Redemptoris nostri crebrò ac facilè commoneri possimus, si videlicet assuescamus, Christum patientem agnoscere in omni paupere, & membrorum ejus afflictiones, tanquam Christi passiones intueri.

Nam si (ut exempli causâ hoc ponam) S. Franciscus ad solum Agnelli aspectum totis commovebatur visceribus & solvebatur in lacrymas, in innocentis ac mitissimi animalis schemate, illum agnoscens Agnum Dei sanctum & immaculatum, qui in ara crucis pro peccatis nostris immolatus est: aut, si tantùm inspecto vermiculo, is continuò illi succurrebat, qui de se pronunciaisset per Prophetam: *Ego sum vermis & non homo, opprobrium hominum & abjectio ple-*
Ps. 27.
bis;

bis; ut proinde nec æquo ferret animo, id genus reptilis pe-
 de proteri, quòd illud ut typum aspiceret Salvatoris nostri
 in passione sua abjecti atque despecti: Quàntò magis par-
 sit, ad pauperum & ulcerosorum quotidianum aspectum,
 ejus nos piè meminisse, qui propter nos egenus factus est cum
 2. Cor. 8. *esset dives*; languorèsque nostros & dolores nostros, instar
 leprosi, portavit? Quòd facere solitum eundem etiam S.
 Franciscum, testatur Vbertinus de Casali, dum (ad quædam
 verba S. Bonaventuræ respiciens) de eo ita loquitur: *Con-*
 1ib. 5. c. 3. *tuebatur in pulchris pulcherrimum; in infirmis autem, infirmi-*
tates quas pius IESVS pro nostra salute portavit; de omni-
bis sibi scalam faciens ad apprehendendum dilectum. Expres-
 sius autem de eodem loquens ipsemet S. Bonaventura: *Li-*
 1it. cap. 8. *quescebat* (inquit) *animus ejus, ad pauperes & infirmos; cum*
in pauperibus cunctis effigiem Christi perspiceret. Quòd vel eò
 maximè nos quoque facere oporteret, quòd ærumnosi affli-
 cti que mortales, non tantùm typus sunt aut umbra aliqua
 patientis Salvatoris, sed expressæ quædam ac vivæ illius ima-
 gines, imò membra ejus in quibus ipse adhuc patitur, & in
 quibus ipse præceperit, tanquam in Legatis ac Vicarijs suis,
 honorem sibi obsequiùmque præstari. Vnde B. Ambro-
 sius in Psalmum 118. *Si videamus* (inquit) *pauperem, illum ad*
cujus similitudinem factus est, honoremus in paupere; de quo
ait: Deditis mihi manducare; quia quod uni eorum dedistis,
mibi dedistis. Vides ergo (subdit) *quia inter multas Christi*
imagines ambulamus.

Itaque pauper, afflictus, ulcerosus, viva quædam Chri-
 sti patientis imago est. Vt subinde mirari subeat; cum
 nemo ferè sit Christianorum, qui imagine conspectâ, quæ
 Christi dolores, aut coloribus expressos, aut scalp pro effictos
 repræsentet, non continuò moveri se sentiat ad passionis
 Christi memoriam, ejusque cultum ac venerationem: ra-
 ros tamen esse fortassis, qui ad hominum miserorum con-
 spe-

spectum, & eorum præsertim, qui aut ulceribus cooperti, aut plagâ aliquâ insigniore sui miserationem concitent, animum referant ad virum dolorum, cuius illi vivæ ac propriæ imagines sunt; adeoque (si rem penitiùs introspeciamus) majori honore ac reverentiâ habendæ; quòd istæ alia inanima simulacra, Christo potiùs quàm alteri cuiquam præsentando, piâ hominum voluntate, addicta & consecrata sint: afflictos autem & ærumnosos, ut vicarias sui imagines ipse sibi Christus substituerit, & sese in illis, ac si præsens esset, agnosci, foveri, atque honorari voluerit.

Veruntamen sic comparatum est, ut sensuum potiùs consuetudinem, quàm fidei disciplinam secuti, in illis magis quod naturâ sunt, quàm quod ex divino instituto repræsentant, intueamur: facitque spectandi assiduitas, ut inter tot Christi patientis imagines, ambulantes, eas absque ulla passionum ejus memoria, & sinè speciali pietatis sensu prætereamus.

§. 2.

Multiplex istius persuasionis utilitas.

Cæterùm, mi Lector, si ex ea quam nunc proponimus Cexercitatione, fructum aliquem consequi desideras; aliter tibi erudiendus & assuefaciendus est animus; & intimis sensibus imprimenda ista persuasio: nimirum pauperes & ærumnosos, veras ac vivas Christi patientis imagines esse. Istam quippe intimam persuasionem multiplex consequetur utilitas.

Prima: ut ad pauperis & ærumnosi hominis aspectum, nullo negotio, sed magno tamen operæ pretio, veniat in mentem afflictissimi IESU, quem velut præsentem agnoscas in sui imagine; eique, dolores ejusmodi, olim in carne sua, nunc in membris suis mysticis patienti, tenero sensu, & pio subinde suspirio condoleas, eumque (quoad facultas

erit) sublevare contendas. Etenim misellos ejusmodi, ipsum sibi Christum substituisse, non utcumque ut sui imagines, sed etiam velut exactores ac procuratores suos, quibus utique à te solvendum sit, quod ipsi debes, pro omnibus quæ tuâ causâ aut egit, aut passus est.

l. 2. Vit.
cap. 7.

Ut proinde, ex quadam P. Nostri Vincentij Caraffæ commentatione, ad pauperum & miserorum occursum, meritò apud animum tuum eam quasi Christi vocem audias, illos commonstrantis atque dicentis: *His solve, quod mihi debes.* Quâ cogitatione inductus Vir ille sanctus, ita secum firmè statuerat: *Deum adamabo propter se, & propter ipsum vivis ejus imaginibus inserviam.*

Secunda: paulatim condocesiet animus, pauperes etiam ulcerosos & horridos non averfari, sed potiùs amare atque complecti, tanquam proprijs Christi insignibus ornatos, eique familiares ac domesticos; eisquæ proinde cum res tulerit, etiam libenter te adjunges, solandi aut optulandi gratiâ.

1. Reg. c. 9.

Hoc enim ab ijs qui Evangelicæ perfectionis studium profiteantur, meritò exigit S. Franciscus in Regula; præcipiens Fratribus, ut studeant sequi humilitatem & paupertatem Domini nostri Jesu Christi: atque vilium & despectorum, pauperum & debiliùm, infirmorum & leproforum, consuetudine gaudeant. Et S. Vincentius, Tractatu vitæ spiritualis cap. 15. inter plura præcepta ad vitam spiritualem apprimè conducentia, istud quarto loco ita proponit: *Ue societatem, contubernium & apparatus divitum & magnatum fugias, non ex contemptu: tantum de societate pauperum glorieris, & in memoria, aspectu atque conversatione pauperum & despectorum totus lateris, quasi expressa imagine Christi, & eis quasi regibus, cum summa claritate, & jucunditate, & reverentia associeris.* Quibus verbis etiam confirmatum habes quod præsertim hoc capite contendimus: homines pauperes

res & despectos, expressas esse imagines Christi pauperis atque despecti; adeoque à nobis, non humanè tantum & benevolè, verum etià reverenter habendos ac tractandos esse.

Tertia: efficiet denique ea itidem cogitatio, ut pauperibus ægris, quantumvis squalidis & horridis, ubi usus fuerit, Christi amore libenter inservias; atque eam ob rem nosocomia subinde invisas, & languenti Christo in illis suis imaginibus, subsidij aliquid aut solatij, veluti si illum præsentem intuereris, quâ par est animi devotione ac religione impertias.

Cui persuasione ac religioni in nobis confirmandæ, non rarò usavenisse legimus, ut à viris sanctis, non (ut ipsi secum reputabant) leprosus Christum repræsentans, sed leprosi specie & habitu ipsemet Christus exceptus sit. Quòd facit illud B. Ambrosij, libro primo de Abraham: *Quis scis an Deum suscipias, cum hospitem putas.* Et istud S. Augustini admonentis Christianos, hospitalitatem studiosè esse exercendam; *ne forte (inquit) cui domum clauseritis, cui humanitatem negaveritis, ipse sit Christus.* Ut inde non abs re B. Angela, cum die quadam sanctioris hebdomadæ, hospitali domum, leprosis inservitura, conviseret, adhortaretur sodalem suam: *Eamus, inquiens, forsitàn inveniemus Christum inter illos pauperes ulcerosos.*

Sed quoniam de hoc argumento piè admodum disse- rit S. Bonaventura, ipsius verba, licet pluscula, juvabit ad- scribere: *Indicabo (inquit) tibi, Sponsa, quem diligit anima tua. Certè in infirmaria jacet, ibi angustiatur, ibi dolore gravatur vel torquetur. Curre, & sibi ministra, sibi que compa- tere infirmanti. Cur infias, Sponsa, quotidie, ut Sponsi osculo osculeris? Accede ad leprosum, & osculare eum, quia ibi ja- cet. Cur Sponsa misera, præ Sponsi amore languere te dicis; & ipsum quotidie nudum, discalceatum & afflictum ante te vi- des transire, & negligis, & etiam non compateris ei? Et qui- busdam*

busdam interjectis: *Non interrogemus eum* (inquit) *de caetero: ubi jaces, ubi cubas in meridie? Quia jam novimus locum: scimus enim eum in infirmaria* (seu in Nosocomio) *jacere. Non autem restat, nisi prestare obsequium.* Sic ille.

Præmiserat autem; sibi quidem persuasum esse: eum qui hoc pacto ex Christi amore, Christo verbi causâ, in paupere ulceroso laboranti curam ac solatium impendat, rem Deo acceptiorem, & majoris apud Deum pretij facturum, quàm si Christo ipsi in sua persona idem præstet obsequij: quòd Christo quidem per se apparenti, & in leproforum hospitali sede jacenti, nemo futurus sit Christianorum, qui si vel tantillum pietatis habeat, ejusque rei gnarus sit, non summâ curâ summòque affectu inserviat: at verò eidem, in pauperis persona, ope nostrâ operâque egenti, pari animi sensu, parique diligentia adesse, non sit nisi hominis virtute perfecti ac consummati.

§. 3.

Studium istud ad Christi Sponsas propriâ quadam ratione spectare.

Ceterùm, cum istæ Seraphici Doctoris adhortatio, ad eas præsertim videatur spectare Christi Sponsas, quæ mundi illecebris abdicatis, uni se Christo probare student, eòque Sponso & amatore gloriantur: par erit illas attendere, quænam in re præsentis suæ partes sint, aut quid hic ab eis meritò expectari possit.

Hæ siquidem si dilecti sui desiderio & amore langueant, eumque sollicitè, non modò in lectulo, per quietem sanctæ contemplationis, sed etiam piæ actionis studio, ut illa Sponsa de Canticis (quoad patietur susceptæ vitæ ratio) civitatem circumeuntes, per vicos & plateas inquirent, eum certè, cum volent, non difficulter invenire poterunt. Ecce enim esurit, sitit, nudus est, alget in isto paupere: ecce
in

in isto ægro infirmus est, in isto leproso ulcerosus. Frustra enim quæris, cui jam in seipso officia humanitatis exhibeas: pridem quippe rebus ac miserijs nostris exemptus, declinavit & transijt, assimilatus capræ hinnulôque cervorum, super montes aromatum. Ne tamen omninò se tuis obsequijs subtraheret; en istos reliquit veluti sui Vicarios, per quos istæc à te pietatis officia suscipiat, & in quos quidquid benignitatis contuleris, id sibi præstitum atque impensum interpretetur. *Quamdiu enim (inquit) fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* Matt. 25.

Atque illæ (si me, imò si Seraphicum Doctorem, audiant) rem profectò se dignam, & Sponso suo acceptissimam facient, si de sanctarum Catharinæ Senensis, Svecicæ, Gemuenensis, & aliarum Christi Sponsarum imitatione (nec verò hodie exempla desunt, etiam Virginum, Matronarumque Illustrium) Nosocomia & Leprocomia ex intervallo vilant, ibique jacentia Christi membra, non sermone tantum aut erogata stipe, sed pio etiam labore, & obsequio impenso solentur; eoque Christianæ pietatis spectaculo, non homines modò, sed ipsum præsertim dilectum, sub miserorum illorum persona latentem, & quasi ex occulto prospiciantem, oblectent.

Neque id officij ab eo sexu alienum existimabit; qui, præter alia exempla subsequen- Theodoret. l. 5. hist. cap. 18. timque Placillæ Augustæ præclara eo in genere facinora, attenderit à Tertulliano commendari matronas Christianas, quæ etiam vigente persecutione solebant, vistandorum fratrum gratia, vicatim aliena & quidem pauperiora quæque tur- xor. cap. 4. De cult. famin. c. 11. guria circuire. Tametsi in omnibus honesti atque decori habenda ratio est, & zelus quandoque ardentior, prudentis directoris consilio temperandus.

Equidem, ut sensum meum S. Bonaventuræ menti subjungam; non dubitem opus ejusmodi, plerumque Deo acceptius,

ceptius, & ad spiritualement animæ profectum ex genere suo conducibilis esse; quàm si, pio quidem, sed non adeò heroico labore, aut sacris altaribus velandis, auro pallia gemmisque intertexant, aut ijs ornandis, seu de nativis rosis atque violis corollas, seu de serico depexo flores, etiam hyeme duraturos, proximè ad veritatem conficiant, aut ipsi etiam divinisissimo Christi corpori, in Missæ Sacrificio, reclinando, mundas sindones adaptent: in quibus plerumque, non illa robusta amoris vis, sed mollior inest & satus delicata devotio.

Quam in sententiam quando conspirantes habemus complures Patres; placet in hunc locum duos duntaxat adducere, ei rei firmius stabilendæ, & aliquândo concludendæ.

Igitur S. Hieronymus, Demetriadem Romanam Virginem, præstantem genere atque opibus, & Christo recens consecratam informans, ei inter cætera sic præcipit, & perquam appositè in rem præsentem: *Alij ædificent Ecclesias, vestiant parietes marmorum crustis, columnarum moles adhibant, eorumque deaurent capita, pretiosum ornatum non sentientia, ebore argentoque valvas, & gemmis aurata distinguant altaria: non reprehendo, non abnuo. Vnusquisque in suo sensu abundet: meliusque est hoc facere, quàm opibus incubare. Sed aliud tibi propositum est: Christum vestire in pauperibus, visitare in languentibus, pascere in esurientibus, suscipere in his qui tecto indigent, & maxime in domesticis fidei: Virginum alere monasteria, servorum Dei & pauperum spiritum habere curam, qui diebus & noctibus serviunt Domino tuo, qui in terra positi imitantur Angelorum conversationem, & nihil aliud loquuntur, nisi quod ad laudes Dei pertinet.* Sic S. Hieronymus.

At S. Joannes Chrysostomus etiam exaggeratius & inculcatius idem commendat, eadem sententiâ, totidem fere verbis, tribus in homilijs repetitâ: quo vel sic ostenderet, quan-

quantum ea in re momentum inesse crederet. Ita autem loquitur: *Vis corpus Christi honorare? Ne nudum eum despicias: nec eum hic quidem* (nimirum in Ecclesia seu altari) *Hom. 51. in sericis honores vestibus; extra verò* (hoc est, in pauperibus) *Matt. 60. gelu & nuditate pereuntem contemnens. Qui namque dixit: ad pop. An- tisch. Sc. Hoc est corpus meum; & verbum facto confirmavit; hic & dixit: Esurientem me vidistis, & non pavistis me.* Et post pauca: *Quanam utilitas est, cum ipsi mensa* (hoc est, altare) *sit auris calicibus plena, ipse verò fame dispareat? Ipsum saturam prius esurientem, & tunc ex abundantia ipsius quoque mensam orna.* Et quibusdam rursus interpositis: *Hoc & in Christo cogita, cum vagus & peregrinus, indigens tecti circumeat; tu verò prætermittens eum suscipere, pavimentum pariter ornas* (Ecclesie scilicet) *& columnarum capita; & argenteas quidem catenas ad lucernas suspendis; ipsum autem in carcere vincitum ne vis quidem visere.* Et hac dico (inquit) non prohibens illa etiam studiosè fieri; sed suadens cum illis & ante illa misericordiam exhiberi.

Confirmat autem dictum suum varijs subindicatis rationibus: ut, quòd ei qui honorandus sit, jucundissimus is honor accidat quem ipse sibi cupiat deferri: Christus autem præsertim se honorari velit in paupere. Deinde, quòd nemo ob prætermisum exquisitiorem templorum ornatum reprehensus sit: puniendus autem sit sanè graviter, qui Christi curam in pauperibus neglexit. Denique, quòd istic major sit gloriolæ & vanæ ostentationis suspicio: hic verò simplicior ac sincerior beneficentiæ ratio.

CAPUT IX.

Ex rerum creaturarum aspectu, in passionis Christi memoriam venire.